

ΩΡΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δακκάσα κι' ένενήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ένδέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ 'Αθήναι

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κατ' ὄφρα γκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦ μέρη — δὲ κατ' ὄφρα γκα καὶ στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου στελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγμα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξωθέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Μαῖου εἰκοστὴ
κι' ἴλαθον πατέρες σεβαστοί.

Πεντακόσια ἑκατάρια
κι' ἐξελέγξωμεν σωφρα.

Ἡ Φαδουλὴ κι' ὁ Φαδουλᾶς στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς.

Ὁ Φ. — Παρὶ Τρωάδος κι' ἄλλοτε νομίζω πὺς σοῦ μίλησα...
ὁ πόλεμος τῶν Ἀχαιῶν καὶ Τρώων μὲ τριελκίνας,
κι' ἄς πὺς εἶσαι μὲα στιγμή τῆς Σπάρτης ἡ Βασιλίσσας,
τοῦ Μενελάου οὐζυγος, ἡ πάγκαλος Ἐλένη,
πὺς ὅτ' ἄν καὶ τῆς ἔκαμε μεγάλας ἱστορίας
κι' ἔσυρεν εἰς τὰ κάλλη τῆς τοῦ Τρώα πηχμαλώτους,
καὶ πρὸς τὸν γέροντ' Ἀνακτα τῆς ἀλωθείσης Τροίης
ἕνα πρὸς ἕνα ἔδειχνε τῶν Ἀχαιῶν τοὺς πρώτους.
Ἔτσι καὶ σὺ, κυρία μου, μ' ἐκείνην παρμῶα
τοὺς γεραροὺς Κορδονιστὰς νὰ πῆς ἐν συντομίᾳ
σ' ἐμὲ τὸν γέρο Πρίαπον...

Ἡ Φ. — Τὸν Πρίαπον, ζευζέην...
Ὁ Φ. — Κἄν Πρίαπος κἄν Πρίαμος, δὲ τι κι' ἔν' πῆς μοῦ στί-
Διῦρο λοιπὸν καὶ καθίσον ἕγγυς πατρός ἐμοῦ [καί.
κι' ὀνόμηθα τοὺς μέλλοντας νὰ πείσων ὅτ' Ὁ Ταμειό.
Τὸν ἄνδρα τὸν πελώριον ζῆτὸ νὰ μ' ὀνομάσῃς,
ἕς μίγαρ τε κι' ἦς ἐστὶ πῆς Ἀχαιῶν πάσης,
πῶμα κἀλὸν καὶ γεραρὸν δὲν εἶδον ὡς καὶ τούτων,
ἔχοντα καὶ ὅτ' ἄν σβέρκον του πρῶτον ἀφθῶνων πλούτων.

Ἡ Φ. — Αὐτὸς τῆς Πάτρως Ἀχιλλεύς θαρρῶ πὺς ὀνομάζεται,
ποδάρκης τε ταχυπούς τε, παρ' ὅλων δι' ἄκαμψεται
ὡς πρώτος Καρδινάλιος τοῦ Πάππας μας καὶ ὁμάκος,
μὲ τούτον δ' ἔοικε μορφῇ τοῦ Σ κ ρ ι π ὁ Κουσουλάκος.

Ἡ ρὰ καὶ θρύλλος λέγεται πὺς Ἰγουργὸς θὰ γίνη,
ὁ μὴν καὶ πιθανότατον ἀπίξω ν' ἀπομείνη.

Ὁ Φ. — Τίς δ' οὗτος ὁ περίφροντος καὶ μάλα κἀλλικρός ;

Ἡ Φ. — Πετρίδης ὁ Κορινθίος, πολλὴ μαυριδερός,
ἕς κατὰ φρενα καὶ θυμὸν μεγάλα μαρμυρῆσει
καὶ παλαμῆδα λέγεται κι' αὐτοῦ πὺς τοῦ μυρῆσει.

Ὁ Φ. — Πηγεσιμᾶλλον ἀρετῶ Πετρίδων εἶπω,
πλὴν τίς αὐτός, δι' ἀλλίστην Κορδῶναρον εὐρίσκω ;

Ἡ Φ. — Ὁ Φίλιππος ὁ Βάρβαρος, πολλὴν ἀγάπην χαιρῶν
καὶ Κορδονοκαλοῦμπαρος ἐκ τῶν ἱμπιστοτέρων,
θρυλλεῖται δὲ πὺς Ἰγουργὸς θὰ γίνη τὸν Ναυτικῶν
ὡς ἐντριβῆς θαλασσινὸς ὅτ' ἄν Πισσεῶν ἀντίκων

Ὁ Φ. — Κι' ἐκείνος ;

Ἡ Φ. — Ἀσμηάκης μὲν Χρηστοπούλος καλεῖται,
πλὴν πᾶν γε διάσημος Κορδῶναρος θρυλλεῖται
ἀνὴρ δ' ἐστὶν Ὀλύμπιος ἀπὸ τῆν Ὀλυμπίαν
γενναῖον ὑποσχόμενος νὰ ρεῖν θεραπειᾶν,
εἰς δὲ τὰ παρασκῆνια καὶ εἰς τούτων λέγεται
ὅτι χαρτοφυλάκιον μανιωδῶς ὀριγέται.

Ὁ Φ. — Λίξον, Ἐλένη προσφίλης, Διὸς ἐκγεγαυῖα,

τις ὁ πρακτικώτερος, ὁ προσελθὼν ἐν βίᾳ ;
 Ἡ Φ. — Λεβίθης ὁ Νικόλαος, Ἄτθιδος γῆς βλασπός
 καὶ Κορονάτος βίρος,
 πρῶτος τῶν ἔλλων μαχηθῆς καὶ πανταχοῦ γνωστός
 ὡς πρόην Ρεβασίτιρος.

Κι' αὐτός, ὦ γέρον Πρίαμος καὶ Φασουλῆ βουβάλι,
 δικαίως ὑποψήσιος ὡς Ἰγουργός προβάλλει.
 Ὁ Φ. — Τίς δ' οὗτος ὁ μελαγχρὺς καὶ μάλιστα γλυκὺς ;
 Ἡ Φ. — Κώστας Τσαπλῆς, γέννημα χθόνος Θεσσαλικῆς,
 Καρτάλη καὶ τῶν σὺν αὐτῷ τῆν γοῦν ἀποτινάξας
 κι' ἀποστομώσας λιγυράς τοῦ Βώλου καρακάξας.
 Καὶ τούτων λέγουν Ἰγουργὸν μετὰ τῶν ἀνωτέρω,
 διὰ καὶ τὸν συγγαίρω.

Ὁ Φ. — Μὰ δὲν μοῦ λέγεις τίς αὐτός ὁ πρίων ἐν σπουδῇ ;
 Ἡ Φ. — Εἷς ἐκ τῶν Παγανήλων, ὁ Γεωργῆς δηλαδὴ,
 ὁ Σῦρον τε καὶ Μύκονον ἐκ βῆθρον συγχινήσας
 καὶ ταπεινώσας ἐκαστον τὰ μέλα κουνεῖ,
 λαμπκάδας δ' ἀφείρωσαν μὲ τὸ κορμὶ τοῦ ἴσας
 πρὸς δόξαν ἀληθινοῦτον γυναικίαι Συριακαί,
 κι' ὡς Ἅγιος Γεωργῆς τὴν στήμνον γειράεται,
 οὐ μὴν κι' ὡς μέλλων Ἰγουργός ἀνά τοὺς κύκλους φέρεται.

Ὁ Φ. — Ἀμμί τοῦτο τὸ παιδάκι ;
 Ἡ Φ. — Τὸ παιδί τοῦ Βασιλεδάκη,
 δηλαδὴ ὁ Νικόλας,
 ὁ μεγάλος καὶ πολὺς,
 ποῦχει μπόλιμο παρὰ,
 παίξει καὶ τὸν μπακαρά.
 Ξεφαντόνει, τρώει, πίνει,
 κι' ἴσως κι' Ἰγουργός τὸ γίνη.

Ἄλλ' ἔμωσ, Φασουλῆ,
 συνῆλθεν ἡ Βουλῆ,
 κι' εὐθὺς ὀρθὸς ἔγειρου
 μετὰ τοῦ ποδογύρου.

Ἔρχεται, φίλον ἦτορ,
 ὁ τῶν λαῶν κοσμήτωρ,
 ὁ Κορονάτος Ἀτρείδης
 καὶ στρέψε νὰ τὸν ἴδης.

Πηγαίνου παρεκαί
 τῶν Ἀγαίων οἱ κοῦροι,
 οἱ δὲ Τρακουτικὸι
 τὸ κέθουσι κομποῦρι.

Ἔσσιθ' ἡ Τροία πάσα...
 ὅποιοι Ἀγαμίμνον,
 μεγάλας λόγους τέμνον
 καὶ λάχανα καὶ πράσσα.

Φορεὶ μὲν ρεδιγκάτα
 καινούριχ καὶ στακίτχ,
 κι' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα
 χαμηλάσαν ταῦτιχ.

Ἀρόβος πάσαν ὕφαλον
 προσβλῆται, καὶ μ' ἄερα

ἐνα λευκὸν γαριφαλλὸν
 φορεῖ σ'τὴν μπουτουζέρα.

Κανέλια μου, γαριφαλλο, τίς τῆξικα μου κι' Ἀτρείδον,
 Ξανένωσας, κοκκίνισας σὰν νάβαλες φτιασιδοί...
 γιὰ σίνα καὶ Μενίλαον καὶ Πάριν παραιτῶ
 καὶ σ'τὰς λευκὰς ἀγκάλας σου φρενολήπτος πετῶ.

Ὁ Φ. — Κάθιο ἴδο, παρακαλῶ. τανύπεπλος Ἐλῆνη,
 κι' ἀπὶ μου τί συμβαίνει.

Ἡ Φ. — Μ' ἔνακ ποδόγρον μιλεῖ ὁ μέγας εὐρυκρίων
 καὶ σ'τὸ δικό μας, Πρίαμο, κυττάζει θεωρεῖον...
 Ἰδοῖ ! γελῶν μὰς χαιρετῶ...

Ὁ Φ. — Χαίρετα τον καὶ σύ...
 πλὴν τίς ἐκαίνος, λέγε μου, ποῦ κάθεται παροῖ ;
 Ἡ Φ. — Ὁ Γεωργῆς Φαρμακίπολος, Ναυπλιας Βουλευτῆς,
 ἀνεψιός τοῦ θεοῦ του κι' ἐν τούτῳ νικητῆς,
 καθήμενος ἀγέρωγος παρὰ τὸν Ἰατροῦ,
 Ποταμίονος δ' ἔμεινε σ'τὰ κρῖα τοῦ λουτροῦ.

Ὁ Φ. — Ὁ μάκρο Φαρμακίπουλε, μισρηγενὺς κι' εὐδαίμων,
 ἔχεις καὶ θεῖον Θεωρῆν καὶ μάμαρπα σ'τὴν Κορώνη,
 εἶθε δ' ὡς γέρας ἔξιον τῶν τῶσαν σου πολίμων
 ἐν Ἰγουργεῖον καὶ πρὸς σὲ ν' ἀφήση τὸ Κορόνι.

Ἄλλὰ τίς οὗτος ὁ λεπτός, ὁ τῆν μορφήν μαμαίρων,
 καὶ ρεδιγκάταν σεβαρὰν ὡς ναυσπλακίον φέρον ;

Ἡ Φ. — Ὁ Νέστορ ὁ Γερηνός, Κόζάκης δηλαδὴ,
 τοῦ κι' ἀπὸ γλώσσης χύνεται μελίρρους αὐδοῖ.

Ὁ Φ. — Καὶ τίς ἐκαίνος, κύριος μορφής καλῆς καὶ νέας ;
 Ἡ Φ. — Εἷς Κεφαλλῆν μὲ κεφαλῆν καὶ Βουλευτῆς Κραναίος,
 Ἄθωσ Ρωμάνος λέγεται, τιμῶν ἀπολαμβάνων,
 καὶ συγγενῆς περίπυστος τῶν ἀρνεῖων Βαλλιάνων,
 ὅπου σ'τὰ πλοῦτῃ μόνον οὐ νομιζῶ πῶς τοὺς εθναίους
 κι' ἐν τούτοις πάντα κλαίγεται καὶ τὸν πτωχὸ μού κάνεις.

Μ' ἐκαίνου δὲ τῆν ἐκλογὴν ὁ κόσμος συγκινεῖται
 κι' ἡ τύχη τῆς ἐν γούνασι τοῦ Κορονόιδῃ κίται,
 κι' ἀν μὲν τὸν Κορονόραγα κανεῖ τὸν σαγηνεύση
 καὶ πρὸς τὸν Ἄθω τὸν μικρὸν ἐξ ὕψους ἱπνεύση,
 θὰ βλέπωμεν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ τὸν προγραμμαμένον,
 ἀλλίως ἀποβάλλεται μετὰ πολλῶν ἱπαινων.

Ὁ Φ. — Θὰ δεηθῶ τοῦ Κορόνα ἐνθέρμως ὑπὲρ τούτου
 καθὼς ὑπὲρ τοῦ πτώματος τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ του
 κι' ὁ Πρίαμος τὸν Ἀχαιοὺ Πηλεῖδον παρεκάλεσε...
 πλὴν τίς ἐκαίνος λέγε μου μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι ;

Ἡ Φ. — Ὁ Ράλλης ὁ Δημήτριος, ἐκαίνος, τενεαί,
 ποῦ τὸ σακάκι πέταξε κι' ἐφόρεσε ζακί,
 κι' ὡς κρῆνος κορυθαίολον ρεπουμπλικανὸν φορεῖ
 καὶ τὸν κυκλοῦν πολιμισοταί κι' ἀνέριος κρατεροί.

Μὲ τούτων πάσα τοῦ λοιποῦ θὰ συγκροτηθῆ μάχη
 κι' ὁ Κορονόιδης ἐκπαλεῖ τὸν ἔχει σ'τὸ στομάχι.

Ὁ Φ. — Τίνες ἐκαίνου λέγε μου οἱ μεταγγοητικοί,
 ποῦ τὸ σακάκι πέταξε κι' ἐφόρεσε ζακί ;

Ἡ Φ. — Αὐτοὶ ποῦ διεσώθησαν ἐκ τῆς παυλοθερίας
 τῆς ἀλωθεσίας Τροίας.

Ὁ μὲν ἐστὶ Σιμόπουλος, φωστῆρ εἰς τοὺς φωστῆρας,
 ὁ δὲ καθήμενος ἐγγὺς ὁ Κόντες τῆς Κερκυρας,
 κι' οἱ δύο Τρῶες κράτιστοι, σχεδὸν Διογενεῖς,
 κι' ἐν φλογισμένῃ σήμερον ἐρίων παρεῖξ
 περὶ τοῦ ξύλου τοῦ σεπτοῦ τῆς ἔδρας τῆς κενῆς
 ὡς περὶ κάλλους ἤριον μῆλια καὶ ροιά.

Ὁ Φ. — Ὡ ! πόσοι, τέκνον φίλατον, κι' ἀλλοιμονοὶ σ'τῶν
 ὅποιας βλῆκει συμφοράς ὁ Πρίαμος ἀθρόα,

[Τρῶας !

ἀλλ' ὅμως μὴ 'στὴ ράχη μου τοσοῦτον ἀκουμπῆς
καὶ λίγες τίς ὁ πολίτης ;

Ἦ Φ. — Ὁ γέρον Τσαρλαμπάς,
ὅστις ἐν δῆμῳ κραναῆς Λευκάδος ἀνετράφη,
μίνων πρὸς ὄραν Πρέβερος κί' ἀργότερα 'στὸ ράφι.
'Ο κἀδὼν δ' ὁ Προεδρικός ὁ συγκλονῶν τὸ βῆμα
εἶναι, καθὼς φημίζεσαι, Τρωῆς Βουδούρη κτῆμα.
Οὗτος δ' ὁ Τρῶς, ἀνάπλευς θριάμβων περισσῶν,
θῦμα μεираάων ἔπεισε κί' ἀντήχησε πεισῶν,
ἀράθησε δὲ τεύχεα μετὰ βοῆς καὶ κρότου
καὶ χιλιότικη τὴν ἔταθε μετὰ τοῦ Κριζώτου.
'Ὅμως ἰδοῦ προσέρχεται κί' ὁ Κάβος ὁ Μαλιέας
ἄνευ θωράκων σιδηρῶν καὶ περικεφαλίας.

Περίθλιπτα 'στους Μεγαρεῖς ἀνίδρυσε ἥρωα
καὶ τὸν Δραγοῦμην κἀκτανε, τὸν φημισμένον Τρῶα,
ὁ δὲ Δραγοῦμης ἔπεισε κί' ἐπιῆγε γιὰ τὰ Γιοῦρα
καὶ δούπησεν ἢ σεβαστὴ 'ψηλοκαπελαδούρα.

Ὁ Φ. — Πλὴν τίς ἐκεῖνος ὁ μικρὸς μὲ τὸ γοργὸν τὸ βλέμμα ;

Ἦ Φ. — Λάμπας ὁ κοντοπιθαρος, τῆς Λεβαθείας θρέμμα.
Μικρὸς τὸ δέμας φαίνεται, ἀλλ' εἶναι Κορδονάτος

τὰ μάλα κοτσονάτος,
τρίψας εἰς ἔτακτον φυγὴν μεγάλον Δαρδανειδῆν,
τὸν Νικολῆν Μπουφιῶν,

καὶ σήμερα 'ψηλότερος μὲκ πίδαμῃ βροντῆ
πλησίον τοῦ συμμαχοῦ του κυρίου Γεωργαντά.

Ὁ Φ. — Καὶ τίς ἐκεῖνος ὁ μακρὸς ἐν τῇ σειρᾷ τῇ τρίτῃ ;

Ἦ Φ. — Αἶας ὁ Τελαμωνίος, ὁ Καραπάνος ἦτοι,
Αἶας 'ψηλὸς κί' ἀδύνατος, μὰ ντίξας τὸν Παχὺν
'στῶν μαύρων τὴν βροχὴν.

'Ὅλοι θαυμάζουν τὴν ἰσχνὴν πανυψηλότητά του
κί' ὁ Κομουνοῦρος κάθηται περιχαρῆς κοντά του,
ἀλλ' ἴσως φαγωθῆ κί' αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ Καρατζᾶ
κί' ἀπίξω μείνη τῆς Βουλῆς γιὰ νὰ τοῦ κἀνῃ τῆλ.

Λαμπρὸς ποτὶ φασφόρος τῶν νυκτῶν
ἐφῶτις εἰσὴν τὰς Ἑλληνίδας,
ὅπταν μ' ἐν ἀκόντιον φρικτὸν
ἐπρόβαλεν ὁ νίος Λεωνίδας,
ἦγον ὁ Διλιγηγῶργος ὁ τρανός,
σὺν Ἀχιλλεῖος Πηλεΐδος φαινός.

Οὗτος τὸν κορυβαίον τὸν Ἐκτορα
τὸν ἔκαμε κατὰμαυρον ἀλίτορα
καὶ 'στὰ λουτρά τὸν ἔστειλε πρόωρος,
ἀνιάρκαε δ' εἰκέινος παραφόρος :

εἴ' Ὡ τίκνα τοῦ Δαρδάνου δυστυχῆ,
ὅποιος κοπετός καὶ στοναχῆ.
Στρατὶ μου, σὺν καὶ πρώτα δὲν θὰ τρῆς
κί' τί πολὺ μαραζὶ ποῦ θὰ τόχης...
τοιουτοτρόπως ἔπεισε κί' ὁ Τρῶς,
τίκνον Ἐριχθονίον κί' Ἀστυχῆς.

εἰ' Ἀπὸ βροχὴν μαυρίλας καταβρόχην
ἀράπης καὶ μελάντατος βαρεῖς,

πρὸς δὲ τὴν Ἐξουσίαν Ἀνδρομάχην
μὴ θλίβην καὶ μὴ ἄκρου στραφαίς,
σ' ἀφίνα μὴ γιὰ πάντα τῆς φωνάζει
κί' ἐν σιωπῇ τὴν ἄλογον κυττάζει.

Κί' ἐκείνη πλησιάζασα κοντὰ
παρτηρεῖ τὸν Ἐκτορα μὴ πόνον,
καὶ μὴ μ' ἀφήσει χεῖραν ἀπαντᾶ
εἰς χεῖρας Ἀχαιοῶν χαλκοχιτώνων.

Ταύτην δ' ἀπαμειβόμενος ἐκείνος
τῆς λέγει α' Ἀνδρομάχῃ προσηλιῆς,
ὅποῖός σε προσμένει μαῦρος θῆνος
καὶ σπαραγμός παρά ποτε πολὺς,
ὅποταν τις προσβλήπω σε 'στὸ μέλλον
θὰ ψιθυρίζῃ θίλων καὶ μὴ θίλων:
«τὸ δ' Ἐκτορος γυνή, γρη῏α φροῦστα,
τοῦ γέροντος Κορονίδῃ μαντεύουσα».

Νὰ κί' ὁ Τρικουπράγος Γουλιμῆς,
ἀντάξιος πικάνων καὶ τιμῆς.
Φυτοβολαῖ καθὼς Ἀποσπερίτης
ὁ νέος Ὀδυσσεύς Μισολογγίτης,
μὴ τέχνην πολεμῶν τὸς ἐναντίους
κί' εἰς ἔπη μὴ χανάμενος ὀκνά,
κί' εἰδὼς παμπόλλους τρόπους καὶ παντοίους
καὶ μῆδεα τὰ ἀκάιστα πυκνά.

Καὶ πρῶτος ἐν πρῶτοῖς
σάν νέος ἱππότης
βυθίζει λαμπρός...
τὸν βλέπει δ' εὐθύς
περιεργον πλῆθος
ὅπως κί' ἔμπρός.

Καὶ σὺ, κακομοῖρην
καὶ Πρίαμω γέρον,
αὐτὸν παρτηρεῖ
'σπὸν ἐλευθρον χεῖρων.

Ὁ Φ. — Ἄλλ' ὅμως ἔξεσάθηκα, Ἐλένη μου, πολὺ
καὶ φλόξ μὲ πυρπολεῖ,
κί' ἀνοίξει τὸ ριπίδι σου νὰ μὲ ψευδοδορίσης
κί' ἀρίθμει τοὺς πολεμιστὰς χωρὶς νὰ σταματῆσης.
Ἡ Φ. — Τί πρῶτον, πάτερ, εἶπω σοι, τί δ' ὕστερόν σοι
εἰς τόσην ἀπαρτίθμωσιν βεβαίως δὲν θ' ἀνθίξω. [Λέξω:]
Τὸν μίτον πλῆον ἔχασα τοιούτου λαθυρίθμου...
Ἰδοὺ κί' ὁ Ρώμας, Πρίαμω, ὁ Κόντης τῆς Ζακύνθου,
Κόντης ὁμοῦς κί' ἀπόγονος φυλῆς ὑπερηφάνου,
ὅπου μὰς ἐξερύθρισε τὸ φέρον τὸν Στεράφου.
Ἰδοὺ κί' ὁ Σωτηρόπουλος, βλαστός τῆς Τριφυλλίας,
λεγόμενος καὶ Λεμνὸς πρὸς γάρον ποικιλίας.
Ἰδοὺ καὶ τῶν Ζαήμενων ἡ σεβαστὴ τριάς,
Ἄλιξανδρος, Θεόδωρος, οὐ μὴν καὶ Παναγιώτης,
ἀνήκοντες εἰς μηχανῶν μεγάλας πατριὰς

κί' ὡς Κοροννοκαλούμπαροι ταχθίντες ἐν τοῖς πρώτοις.
Ἰδοὺ κί' ἀγνώστους καὶ γνωστούς, ἰδοὺ μουστακαλλῆδες,
ἰδὲ ὧν πολλοὺς ὄψαμαθα τοῦ Στέμματος Συμβούλους,
ὅμως ἰδοὺ κί' ἀμύστακες καὶ νέοι σιβηταλλῆδες,
ποὺ τῶρα μῶλις ἐβγαλκν τοὺς πρώτους των ἰούλους,
καὶ κατὰ πρῶτον ἐρχονται μίς 'σπῆς Βουλῆς τὴν χάβραν
μὴ φλόγα καὶ μὴ λυγρὰν.

Ἀπηθύθησα νὰ τοὺς μετρώ... ἰδοὺ κί' αὐτὸς κί' ἐκείνος...
σκίρτζε μεγάλων καὶ μικρῶν ἢ φλογερά καρδιά,
κί' ὡς ἀκίμων μιλισῶν περικυκλῶνον σηφῆνες
τὸν μέγαν εὐρυκρίονα καὶ Κορονίδην Δία.

Ὅλοι προσμένουν Ἰπουργοὺς πῶς θὰ τοὺς διορίση,
ἀκίμωνος κυανίησι προσνεύει ἐπ' ἔφρσι,
ἀμδρόσοιαι δ' ὀρθόνονται μπαρμπάτια Κορονίονος
ὡς κίωνος εὐκίμωνος,

κατέγει δὲ κατὰπλήξῃς μορφὰς λευκὰς καὶ σκούρας,
τὸν Ὀλυμπον δ' ἐλίλει καὶ τὰ βουὰ τῆς Γκούρας,
ἐνθα Τσουλλῆς ἀγακλυτὸς μετὰ Τσολλαῶν τρέχει
καὶ κάθε τόσο πιάσκει καὶ πιάσκει δὲν ἔχει.

Ἰδοὺ καὶ πλῆθος γυναικῶν ὠρίμων τε κί' ἀώρων
εἰς ἔδρας βουληθέρων.

Κάποιου Δαφνάνου φρίνεται ἀπόγονοι πῶς θῆναι
καὶ γὰρ τυγχάνουν μερικκί τὰ μάλιστα ἀφρόδαι.
Ἰδοὺ κί' Ἀγγίλιδες σεβαρκαὶ, νερόθραστοι λαπάδες,
μὲ Ἑγγίλιους συγκαθῆμαι δολιούς καὶ σπούιους,
ἀλλ' ἐρχεται κί' ὁ Γερμανὸς μαζί μὲ τοὺς παππάδες
γιὰ νὰ διαβάσουνε κί' ἡμὰς καὶ τοὺς ἀντιμουστυνοῦς.
Νὰ!... μ' εὐλαβῆ κατάνυξιν σηφάονται καθεῖς,
μὰ σῆμα, πάτερ μου, καὶ σὺ νὰ σταυροκοπήθῃς.
Εἰρήν' ἤμιν, ἀναφωνοῦν, καὶ πάσαις τε καὶ πᾶσι,
ἀλλ' ὅμως ἔξεσάθηκα καὶ τὸν κορὰ μου λῖνω,
καὶ σῆμερα, κύρ Πρίαμω, 'στὴ ράχη σου θὰ σπάση
τῆς νύμφης σου τῆς ἀγαστῆς ριπίδι κί' ὀμπρελίνο.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ λιγερῇ σάν στίλεχος καλᾶμου
σπάζει τὸ παρασῶλι τῆς 'στὴν ράχη τοῦ Πρίαμου.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλουσι λόγουσι ἀγγελίαις.

Ὁ Δημήτριος ὁ Πέππας, ἀφθῶν ἐἰς ἀρετὰς
κί' ἱατρός ἐκ τῶν καλλίστων, ἐνυμεῖσθαι κατ' αὐτὰς
τὴν ὠραῖαν Ἀνδρομάχην, θυγατέρα τοῦ κυρίου
ἱατροῦ Λαμπάδαριου,
μίαν κόρην προικισμένην μὲ ὀψίφιλαιν χαρίτων
καὶ λαμπρῶν προτερημάτων φυσικῶν τε κί' ἱπικιτήτων.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος, Ξενοδοχίον πρώτης
εἰς τὸ Σταδίον τὴν ἰδὸν, καὶ πλούτος καὶ κομψότης.
Τὸ δευθῆναι θαυμαστὸς ὁ κύριος Βορτιάς...
μαγερικκὴ διάστροφος καὶ μῶδες τελευταίας,
ὁματῆς περίφημος, ποῦ σὺ φωνάζει ἔλα,
καθ' ἕνα ταξὶς ἐντελής καὶ τέλος πάντων πρέλλα,
κί' αὐθιαντικῶς πληροφοροῦ τὸν κάθε τοῦ πελάτην
πῶς ἔβχη καὶ τὸν Ἅγιον Γεώργιον προσάτην.